

Kävelj kerran oovvollaene
äejjä kaapunnin kavulla.
Ukko olj jo aeka kuhvelj,
ihan kuilakkee olone. [on revia](#)
Siäliks käv tuo äejjäparka.
Se olj varmaam mualta tullu,
siellä korvessa elännä
eekä varmaan koskaa ollu
nähnä paljo immeisiä.
Niimpä ukko kartto muita,
vältti väkkee vieraallaesta,
herraskansoo, ryökkynöetä,
rahvastakkij jonniiv verran.

Huomashan sem poejjankossit,
kun se kiäkäelj kaapunnilla,
torillakkii toekkaroehti,
kalappi katuja pitkin.
Poejjat seorasj muukalaesta,
huviksesa huutelivat.
Eepä ukko urvahtanna
eekä juipille puhunna,
jatko matkoo raahallista,
kahto kaappoihin sisälle,
attiekkiimpa sitte astu.

"Mittee herralle saes olla?"
kysy muuvvan varmaseotti,
rovviisorj taes roovva olla.
"Ostam pienem pullollisel
liäkejuomoo luavullista,
joka veivoo ahterloeta
erittäenniiv vaemopuolten.
Sittevielä nuapurj käski
tuuvva tiältä vaevoovarte
litrah halluih hyrryytystä,
ku on taat vual lissääntynnä,
halut miekkosev vähennä."

Synty naaru attiekissa.
"Nyt oj jotkut narrannunna,
pientä pilloo teille tehnä.
Kovi on nuo liäkkeet ouvvot,
eijjou meillä, eijjou muilla,
eijjou meijjän kaapunnissa,
liekkööm missään Eoropassa."

Kävpä äejjä attiekissa

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

Ulos lähti ukkoparka,
ärräpäetä paljom piästi,
piätti, ettei mittään kerro
käännistäsä attiekissa.
Semmone olj äejjän nuama,
ettei passoo nuapurjmiehe
mittääv vinnoelemmaan tulla.
Turpiiv vielä suattaa suaha.